

ILLUSIËN.

Een sprookje,

DOOR

CONRAD VAN DE LIEDE.

Zachtkens ruischt de suizelende nachtwind door het trillende loover; duisterder en stiller wordt het onder de oude beuken en eiken. Slechts het ritselen der bevende blaadjes en takjes vervult de stilte onder het groene dak.

Doch hoort! knapt daar geen dorre tak? Is het niet, of daar iets voortschrijdt over het zachte mosdek?

Is het een ree, die de bron opzoekt, om zich daaraan te laven?

Is het een wild zwijn, dat met den snuit onder het mos en in de aarde wroet, zoekende naar voedsel?

Is het een logge beer, die snuffelt naar zoeten honig?

Is het een faisant, of een vreesachtige haas?

Neen: 't is Dagmar, de jager, die, verdwaald, door het woud doolt, zoekende naar den weg, of een woning, waar hij onderkomen kan vinden en rust voor het vermoeide lichaam.

Zonderling is het hem te moede, in die plechtige eenzaamheid.

Diepe duisternis omgeeft hem; de dikke eiken schijnen hem reuzen met dreigende armen; somwijlen deinst hij terug voor de zonderling gegroeide stammen.

Dan weer blijft hij angstig staan.

Is dat niet een woudnymf, daar, tusschen dat donkere kreupelhout?

Met kloppend hart schrijdt hij verder, en ziet nu, wat hem zo deed verschrikken.

't Is de gladde stam van een zilverwitten berk, waarlangs een straal der maan strijkt.

Is dat daar geen donker hol, dat wijdgapend hem aanstaart?

Het is een groepje jeneverstruiken, die, dicht opeengehoopt, zich als een zwarte vlek afteekenen tegen het lichtere, grijziggroene mos!

En de geluiden, die hij allerwege hoort!

Klinken hem uit het ritselen der bladeren niet duizenden stemmen tegen? Hoort hij niet de geesten spreken onder elkander?

Is 't niet, of onzichtbare, onaardsche wezens hem omringen, en langs hem heen schuiven? Voelt hij daar niet de zachte aanraking eener tastende hand? Voelt hij zich nu niet bij zijn kleed teruggehouden? Strijkt hem daar niet